782.

Tilhører Det Danske Filmmuseum

Hvem er hun?

Detektiv-Film i 6 Akter 75 Afd.

I Hovedrollen:

Nathalie Krause

Overgaar langt andre danske Detektivfilms

Original og spændende Roman

Optaget af:

Filmsfabrikken Danmark

DER er en ganske særlig Mystik over denne Film, der Gang paa Gang overrasker Tilskueren! Og der er først og fremmest opnaaet dette, at man holdes i Aande uafbrudt! Og endelig er der det nye i den, at man omfatter den Skyldige med varm Sympati og fuld Forstaaelse af hendes skæbnesvangre Brøde!

FOTORAMA

A/S „FOTORAMA" ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret. Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende

---

DET vil sent glemmes, at man har overværet denne enestaaende Film; mange af dens fortræffelige Scener vil atter og atter dukke op i Erindringen, men en fremragende Plads indtager Kampen i Møllen. I Spænding, Raskhed og Forvovenhed er her naaet det bedste af det bedste!

PERSONERNE:

H. E. Taylor.....Bertel Krause
Fru Taylor.....Gerda Christophersen
Evelyn, deres Datter.....Natalie Krause
Dr. Grey, hendes Mand.....Jon Iverseu
Detektiven Fox.....Em. Gregers
Dr. Clark.....Viggo Wiehe

Afdelingerne:

1. Hos Detektiven Fox.
2. Brevet fra Taylor.
3. Den forsvundne Datter.
4. Paa Hotellet i Nabobyen.
5. Detektiven arbejder.
6. Gæsten paa Nr. 93.
7. Brevet til Florence Parker.
8. Brudgommen Mr. Grey underrettes.
9. Gennem Sideværelsets Luftventil.
10. »Det er hende!«
11. »De maa være rettidigt tilbage.«
12. Toget er kørt.
13. Kapløbet mellem Bilen og Toget.
14. Foran Taylors Villa.
15. »Gæsterne er allerede ved at komme.«
16. Foran Svigerforældrene.
17. »Hvor bliver De dog af! Min Datter er helt nervøs.«
18. Hos Bruden.
19. Atter foran Villaen; et mystisk Besøg.
20. »Jeg venter det af dig, og jeg vidste, at du vilde komme.«
21. Hvad der skete i Brudens Værelse.
22. Vielsen.
23. Det alarmerende Skrig.
24. Detektiven Fox paa Vagt.
25. Brudeparret tager hjem.
26. En frygtelig Nat.
27. Minder og Samvittighedskvaler.
28. Paa Politistationen.
29. »Jeg genkendte hende som en Florence Parker.«
30. »Han lyver«
31. Detektiven Fox.
32. Dr. Clark arresteres.
33. »Jeg har en vanskelig Patient . . .«
34. »Vi fører ham til Dr. Grey.«
35. Hos de Nygifte.
36. Brevet fra Florence Parker.
37. »Elsker Du mig, Evelyn?«
38. Paa Hospitalet.
39. Dr. Clark skriver en lille Meddelelse paa sin Manchet.
40. Afsløret.
41. Detektiven hos Fru Grey.
42. Arrestordren.
43. »Jeg forbyder Dem at føre min Hustru bort nu.«
44. Foran Kiosken samme Aften.
45. Brevet afhentes.
47. Dr. Clark paa Flugt.
48. Den spændende Jagt.
49. Den gamle Børstenbinder med Toget.
50. I Kroen.
51. »Kunde jeg faa Lov at overnatte her?«
52. Dr. Grey ankommer ogsaa til Kroen.
53. Overfaldet!
54. Bundet og skjult i Alkoven.
55. Postbudet med Ekspresbrevet.
56. »Felix Fox.«
57. Det dræbende Skud.
58. »Hvorfor ødelægger De min pæne Hat?«
59. Brydekampen.
60. Dr. Grey befries.
61. Banditten undslipper.
62. Forfølgelsen indledes.
63. Den gamle Mølle.
64. Dr. Clark lukker sig inde i Møllen.
65. Med Vingen op efter.
66. Revolver mod Revolver.
67. Ramt af Møllevingen.
68. Den Dødendes Tilstaaelse.
69. Hos Fru Grey.
70. Tilstaaelsen skal aflokkes.
71. Et Sovemiddel og et mystisk Arrangement.
72. »Jeg er Florence Parker!«
73. Atter tilbage til Virkeligheden.
74. ». . . og man kan gøre alt af Kærlighed . . .«
75. Detektivens Indberetning . .

Hvem er hun?

Den kendte Detektiv Fox, der har haft saa mange vanskelige Sager at klare, ser sig stillet overfor en ny Opgave. Af og til hviler hans Øjne paa et Brev, der ligger foran ham, og hvori der staar: »Herr Detektiv Fox! Vor Datter Evelyn, der i Morgen skal have Bryllup med Dr. William Grey, er forsvunden: skaf Underretning om hende for enhver Pris. E. Taylor, 184. Gade.«

I et Døgn har Fox og hans Hjælpere haft Sagen til Opklaring, og netop nu har en af hans Hjælpere bragt et lille Spor.

En ung Dame, svarende til det Signalement, Fox siden Brevets Ankomst har forskaffet sig, har taget Ophold paa et Hotel i Nabobyen, — og han konstaterer en fuldstændig Lighed med Gæsten Nr. 93 i Hotel »Metropole« og Frk. Evelyn Taylor, om hvem det er hans Opgave at skaffe Underretning.

For imidlertid at blive fuldstændig sikker i sin Sag, inden han meddeler de ængstelige Forældre, under hvilke mærkelige Forhold, han har truffet deres Datter, henvender Fox sig til den unge Dames Forlovede, Dr. William Grey, og beder ham

følge med til Hotellet for at fastslaa Identiteten. — Dr. Grey er fuldstændig uvidende om sin Forlovedes Forsvinden. Opdagerens Meddelelser herom rammer ham som et Kølleslag; han anser det for en Mystifikation, og kun Fox' indtrængende Forsikring om. at han, hvis Sporet skulde være falskt, dog kan naa at være tilbage til Brylluppet, der skal finde Sted Kl. 9 samme Aften, faar ham til at rejse med.

Gæsten paa Nr. 93 har Besøg. Fox og Dr. Grey ser fra et Sideværelse gennem en Luftventil ind i det mystiske Værelse, hvor den formentlige Frk. Taylor skulde have taget Ophold. Den mystiske Dame drejer Hovedet mod Ventilen, og Dr. Grey udstøder et Forundringsraab: »Det er hende«. — Men hvem er den Mand, der netop paa hendes Bryllupsdag besøger hende paa et afsides liggende Hotel? Han kan ikke se hans Ansigt, hører ham kun med Vrede sige: »Du paastaar, at Du har fore-

taget denne vanvittige Handling af Kærlighed til mig? — Elsker Du mig, saa forhindrer Du det, der ellers sker i Aften, og Du skal gøre det, jeg venter det bestemt.« Med disse Ord styrter den Fremmede ud af Værelset, uden at Dr. Grey eller Fox har set hans Ansigt. Dr. Grey springer ned af den Bænk, hvorfra han har fulgt Optrinet: »Det er hende«, han vil styrte afsted, men Fox standser ham: »De maa tage hjem, begaa nu ingen Ubesindigheder; hvis De ikke er i Deres Svigerforældres Hus Kl. 9, vil man selvfølgelig for at dække over Datteren sige, at det er Dem, der har svigtet.« Dr. Grey indser det fornuftige i Ræsonnementet og indvilliger; de skynder sig til Jernbanestationen, hvortil de netop ankommer et Minut for sent. Toget er lige gaaet, kun ved en forceret Bilkørsel, vil det nu være muligt at naa frem i rette Tid.

Klokken er ni; udenfor Herr Taylors festlig oplyste Villa ankommer Gæsterne for at fejre den rige Evelyns Bryllup. En Bil kører op udenfor Villaen, og ud springer Brudgommen og Fox. Dr. Grey peger paa Gæsterne: »Hvilken Skandale! Gæsterne er allerede begyndt at komme.« »Selvfølgelig!« svarer den rolige Opdager, »man har ventet Bruden til sidste Øjeblik.«

Gennem en Sideindgang træder de to Mænd ind i den fyrsteligt oplyste Hal, hvor Gæsterne myldrer frem og tilbage. Fru Taylor, Dr. Greys Svigermoder, løber dem i Møde: »Men hvor bliver De dog af Hr. Dr., min Datter har været ganske nervøs.« Som et Lyn fra en klar Himmel kommer disse Ord. »Deres Datter, er hun da her?« »Hvor skulde hun ellers være paa sin Bryllupsdag, hun vendte hjem fra sin lille Rejse Kl. 7.« De to

Mænd staar maalløse, selv den erfarne Fox er sat til Vægs: »Jamen, Kl. 7 saa vi jo Deres Datter paa Hotel Metropole i . .« Fruen afbryder ham hurtigt, »lad os gaa op til hende.« Den unge Brud venter paa sit Værelse, smykket til den store Højtidelighed, men hun ser ikke særlig glad ud, nervøst betragter hun Værelset. Hvorfor er hun saa nervøs? Døren rives op, og Dr. Grey staar i den. Han stryger sig over Panden og styrter frem: »Evelyn, er det virkelig Dig?« Hun lægger sig, lidt angst synes det, ind til ham. Efter en Times Forløb henter Dr. Grey sin unge Brud for at føre hende til Brudeskamlen. Udenfor Huset kommer en Bil kørende, en Dame stiger ud. Hvem er hun? — Gæsten fra Nr. 93! — I det samme springer en Mand frem fra nogle Buske, han griber hendes Arm og siger: »Jeg vidste, Du vilde komme, vilde forhindre dette vanvittige Bryllup!« Hun ser paa ham med et fremmed Blik og gaar. Manden vender sig,

Nathalie Krause.

det er den samme, der var paa Nr. 93 under Opdagerens og Dr. Greys Besøg.

I den festligt oplyste Sal venter Gæsterne og Præsten; Brudeparret ventes. Igennem Hallen kommer de Unge, hun gaar mekanisk ved hans Side, som var hendes Tanker langt borte. Han standser hende: »Evelyn, er der sket noget, elsker Du mig?« »Ja, ja, —« svarer hun hurtigt og drager ham med sig. Mod Hallens store Vindue ser man et i Raseri fortrukket Ansigt, der hurtigt forsvinder: Manden fra Værelse Nr. 93. — Et Øjeblik efter stormer han igennem Hallen og op mod det Værelse, Brudeparret netop har forladt. I dette sidder Brudens Genganger og skriver et Brev, der lyder: Jeg bekender herved, at jeg tager mig selv af Dage, fordi jeg ikke elskede Dr. Grey, og at min Søster Florence Parker — kun paa mit udtrykkelige Ønske — gik ind paa at lade sig vie i mit Sted for ikke at gøre mine kære Adoptivforældre Sorg, og fordi hun elskede Dr. Grey.

Evelyn Taylor.«

Hun forsegler Brevet og løfter Flasken mod sine Læber, Døren rives op, og den fremmede Mand styrter ind.

Vielsen er i fuld Gang. Præsten velsigner de unge, den unge Brud løfter et Øjeblik ligesom angst sine Øjne i Vejret, som søgte hendes Tanker andetsteds hen.

I Værelset ovenover staar den fremmede Mand bøjet over en hulkende Kvinde: »Gør, som jeg har sagt, endnu kan det naaes. Min Fremtid er baseret paa Dig og din Medgift.« Hun ser rædselsslagen paa ham, saa siger hun: »Dr. Clark, jeg for-

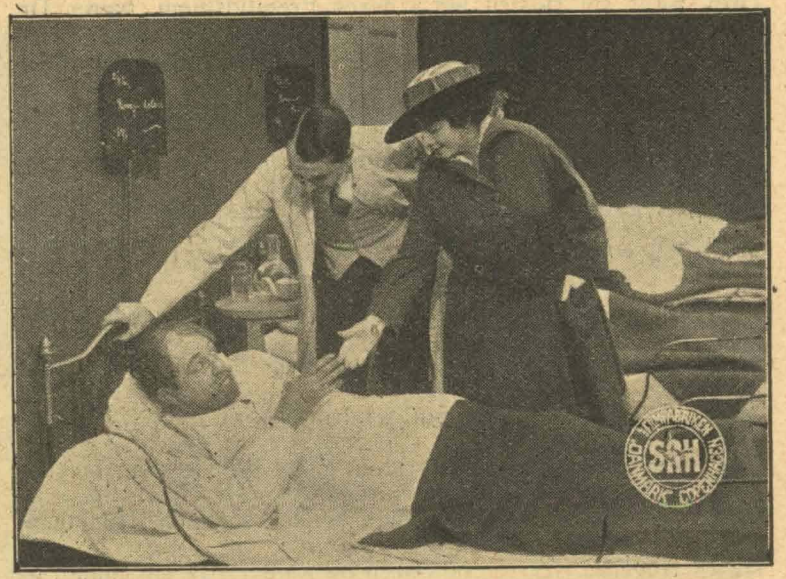

lod mit Hjem og den Mand, der i Øjeblikket tror, han bliver viet til mig, fordi jeg elskede Dem, men De svigtede mig. Gaa!« Hun flygter for ham, i afmægtigt Raseri tager han en Revolver frem og løfter den mod hende.

Vielsen er forbi. Brudeparret rejser sig for at modtage Lykønskninger, da stivner paa engang alles Ansigter i Rædsel: gennem Huset lyder et Skrig. Den unge Brud griber for sig, derpaa tager hun sig sammen, beder undskylde et Øjeblik; igennem Hallen styrter hun, og paa Trappen møder hun Dr. Clark, med ham gaar hun videre op til det Værelse, som han lige har forladt, og hvorfra Skriget har lydt. Da de passerer et Vindue i Hallen, kommer et Ansigt til Syne bag Gardinet og stirrer efter dem, derpaa lister en Skikkelse sig frem; det er Opdageren E. Fox.

Brudeparret forlader ubemærket Huset, og medens Dr.

Grey fører sin Hustru ind i deres Fremtidshjem, bærer Dr. Clark sammen med en tilfældig Forbipasserende den døde Kvinde bort fra Bryllupshuset. — I mørke Tanker sidder den unge Brud og gennemlever Aftenen. Hun ser den døde Kvinde, Søsteren Evelyn, for sig, hører hende sige: »Dr. Clark har svigtet mig, jeg kommer for igen at indtage min Plads som Evelyn Taylor.« ser sig selv synke sammen i Fortvivlelse, hører igen Søsteren sige: »Du elsker ham, godt — saa gaa og bliv lykkelig med den Mand, der tror, Du er Evelyn Taylor.« Fru Grey farer op med et Skrig, et andet Billede staar levende for hende: Søsteren, der døende synker sammen. Hun tager sig til Hovedet, styrter til Døren og kalder paa sin Mand, og med Hovedet ved hans Bryst, hvisker hun: »William, husk jeg elsker Dig, og at man af Kærlighed kan gøre alt. —«

Dr. Clark afgiver Forklaring i Retten angaaende det mystiske Dødsfald. »Jeg fandt hende paa Gaden, og da jeg er Læge, tog jeg hende med hjem, hvor min Værtinde genkendte hende som en Florence Parker, der boede i Pensionatet.« Længere kommer Dr. Clark ikke, en gammel Mand staar pludselig ved hans Side: »Han lyver. Han bar hende ud af Taylors Hus, jeg hjalp ham!« Dr. Clark farer sammen, han genkender i den gamle Mand Hjælperen fra hin Aften; han synker sammen. Da river den gamle Mand sin Paryk og sine Briller af, og Opdageren Fox staar der, hvorefter Dr. Clark foreløbig arresteres for falsk Forklaring.

Paa Opklaringen af denne mystiske Sag, der har taget et ganske andet Forløb end ventet, arbejder Fox med al sin Ener-

gi. Er den unge Dame myrdet? Hvem har myrdet hende? Dr. Clark eller Fru Grey eller dem begge?

Det unge Par aflægger Visit hos Svigerforældrene. Under denne siger Hr. Taylor: »Som sagt, Evelyn er kun vor Adoptivdatter. Af Slægtninge har hun kun en Søster, hvor denne nu er, véd jeg ikke, men pas paa, De ikke tager Fejl, hvis De møder hende, for hun ligner Evelyn i den Grad, at jeg engang tiltalte hende paa Gaden og blev meget forbavset da hun sagde: »undskyld, men mit Navn er Florence Parker.«

Clark er igen i Forhør. Dommeren holder forskellige af Fox's Beviser frem for ham: »Dette Armbaand, mærket *E* er fundet paa den Døde. Dette Lommetørklæde mærket *E* og denne Taske er funden paa Hotel Metropole. Paastaar De til Trods for dette, at den myrdedes Navn er Florence Parker?« — »Ja.« — »Ja, saa maa jeg afsige Arrestdekret over Dem.«

Clark b:der sig Læben: »Hr. Dommer, jeg har en gammel Patient, hvis Liv det gælder, hvis jeg ikke faar en anden Læge forklaret min Behandlingsmaade, tillader De det?« Dommeren vil afslaa, men standser ved et Vink af Fox, der er til Stede: »vi fører ham til Dr. Grey.«

Den sidste Tids Spænding har gjort Fru Grey overneryøs, hun lever i en Rædsel for den Jagt, hun føler, Fox har foranstaltet paa Clark. Hun er ulykkelig over at have en Hemmelighed fælles netop med den Mand, der har myrdet hendes Søster, men hun tør ikke tale, tør ikke fortælle sin Mand, som hun for hver Dag elsker højere og højere, Sandheden af Frygt for, at han skal frastøde hende. Disse Tanker, og Mindet om den Døde sammen med Angsten for, at Clark skal tilstaa og styrte det hele i Grus, forfølger hende og forbitrer hende Tilværelsen.

Dr. Clarks Patient har givet Fox en dristig Idé. Han beder

Politidirektøren sætte Clark i Frihed, idet han samtidig overrækker Clark et Brev fra den gamle Patient. Fox' Plan lykkes. Da Clark er løsladt, opsøger han Patienten, og her ved Sygelejet mødes han og Fru Grey; Fox er til Stede og faar nogle vigtige Oplysninger, saa vigtige, at han paa dem faar en Arrestordre mod Fru Grey.

Atter krydses hans Planer. Fru Grey falder under Anholdelsen i en saa hæftig Feber, at hun ikke kan fjernes fra sit Hjem, og Clark har imidlertid set Lejlighed til at flygte. — Men denne Flugt, hvor saavel Fox som Clark er i utallige farlige Situationer og i en Kro i Kamp paa Liv og Død, finder Clark sin Skæbne og Mordsagen sin Løsning ved Clarks voldsomme Død. Clark jages af Fox og lukker sig inde i en gammel Mølle. Ufortrødent gaar Fox til Vejrs med Møllevingerne, og kommer ved et Tilfælde i den Situation at maatte kravle

paa Hovedet ned ad en Vinge. Forsøget lykkes, og Fox jager Clark, som til Slut ingen anden Udvej ser end at styrte sig ud af et Vindue højt oppe i Møllen. I Faldet rammes han af de forbifarende Møllevinger og saares dødeligt. Han udaander i sin Forfølgers Arme, mens han tilstaar at have dræbt Evelyn Taylor.

For Fox er nu kun tilbage at faa Fru Greys Bekræftelse af Motivet til hendes Bedrag. Om Løsningen af dette Spørgsmaal, hvis Motiver omgiver den ulykkelige og forpinte Kvinde med Sympati, handler Slutningen af Filmen. Hun elsker sin Mand. *Hendes* Fejltrin er udsprunget af Kærlighed; Grey tilgiver hende, og de lover hinanden at glemme de mørke Skygger, der ligger bag — og Fox indsender til Politiinspektøren en Rapport om Spørgsmaalet: »*Hvem er hun?*«

M. L. IVERSEN KØBENHAVN V.

Hvem er hun?

Detektiv-Film
i 6 Akter, 75 Afd.

I Hovedrollen:

Nathalie Krause

Overgaar langt andre Detektiv-Films.

Original og spændende Roman.

Optaget af

Filmsfabrikken Danmark

Der er en ganske særlig Mystik over denne Film, der Gang paa Gang overrasker Tilskueren! Og der er først og fremmest opnaaet dette, at man holdes i Aande uafbrudt! Og endelig er der det nye i den, at man omfatter den Skyldige med varm Sympati og fuld Forstaaelse af hendes skæbnesvangre Brøde!

Det vil sent glemmes, at man har overværet denne enestaaende Film; mange af dens fortræffelige Scener vil atter og atter dukke op i Erindringen, men en fremragende Plads indtager Kampen i Møllen. I Spænding, Raskhed og Forvovenhed er her naaet det bedste af det bedste!!

PERSONERNE:

H. E. Taylor ..... Bertel Krause
Fru Taylor ..... Gerda Christophersen
Evelyn, deres Datter ..... Nathalie Krause
Dr. Grey, hendes Mand ..... Jon Iversen
Detektiven Fox ..... Em. Gregers
Dr. Clark ..... Viggo Wiehe

AFDELINGERNE:

1. Hos Detektiven Fox.
2. Brevet fra Taylor.
3. Den forsvundne Datter.
4. Paa Hotellet i Nabobyen.
5. Detektiven arbejder.
6. Gæsten paa Nr. 93.
7. Brevet til Florence Parker.
8. Brudgommen Mr. Grey underrettes.
9. Gennem Sideværelsets Luftventil.
10. »Det er hende.«
11. »De maa være rettidigt tilbage.«
12. Toget er kørt.
13. Kapløbet mellem Bilen og Toget.
14. Foran Taylors Villa.
15. »Gæsterne er allerede ved at komme.«
16. Foran Svigerforældrene.
17. »Hvor bliver De dog af! Min Datter er helt nervøs.
18. Hos Bruden.
19. Atter foran Villaen; et mystisk Besøg.
20. »Jeg venter det af dig, og jeg vidste, at du vilde komme.«
21. Hvad der skete i Brudens Værelse.
22. Vielsen.
23. Det alarmerende Skrig.
24. Detektiven Fox paa Vagt.
25. Brudeparret tager hjem.
26. En frygtelig Nat.
27. Minder og Samvittighedskvaler.
28. Paa Politistationen.
29. »Jeg genkendte hende som en Florence Parker.«
30. »Han lyver.«
31. Detektiven Fox.
32. Dr. Clark arresteres.
33. »Jeg har en vanskelig Patient . . .«
34. »Vi fører ham til Dr. Grey.«
35. Hos de Nygifte.
36. Brevet fra Florence Parker.
37. »Elsker Du mig, Evelyn.«
38. Paa Hospitalet.
39. Dr. Clark skriver en lille Meddelelse paa sin Manchet.
40. Afsløret.
41. Detektiven hos Fru Grey.
42. Arrestordren.
43. »Jeg forbyder Dem at føre min Hustru bort nu.«
44. Foran Kiosken samme Aften.
45. Brevet afhentes.
47. Dr. Clark paa Flugt.
48. Den spændende Jagt.
49. Den gamle Børstenbinder med Toget.
50. I Kroen.
51. »Kunde jeg faa Lov at overnatte her?«
52. Dr. Grey ankommer ogsaa til Kroen.
53. Overfaldet!
54. Bundet og skjult i Alkoven.
55. Postbudet med Ekspresbrevet.
56. »Felix Fox.«
57. Det dræbende Skud.
58. »Hvorfor ødelægger De min pæne Hat?«
59. Brydekampen.
60. Dr. Grey befries.
61. Banditten undslipper.
62. Forfølgelsen indledes.
63. Den gamle Mølle.
64. Dr. Clark lukker sig inde i Møllen.
65. Med Vingen opefter.
66. Revolver mod Revolver.
67. Ramt af Møllevingen.
68. Den Døendes Tilstaaelse.
69. Hos Fru Grey.
70. Tilstaaelsen skal aflokkes.
71. Et Sovemiddel og et mystisk Arrangement.
72. »Jeg er Florence Parker!«
73. Atter tilbage til Virkeligheden.
74. ». . . og man kan gøre alt af Kærlighed.
75. Detektivens Indberetning.

Hvem er hun?

Detektiv-Film i 6 Akter 75 Afd.

I Hovedrollen:

Nathalie Krause

Overgaar langt andre danske Detektivfilms

Original
og spændende
Roman

Optaget af:

Filmstabrikken Danmark

PERSONERNE:

H. E. Taylor.....Bertel Krause
Fru Taylor.....Gerda Christophersen
Evelyn, deres Datter.....Natalie Krause
Dr. Grey, hendes Mand.....Jon Iversen
Detektiven Fox.....Em. Gregers
Dr. Clark.....Viggo Wiehe

Afdelingerne:

1. Hos Detektiven Fox.
2. Brevet fra Taylor.
3. Den forsvundne Datter.
4. Paa Hotellet i Nabobyen.
5. Detektiven arbejder.
6. Gæsten paa Nr. 93.
7. Brevet til Florence Parker.
8. Brudgommen Mr. Grey underrettes.
9. Gennem Sideværelsets Luftventil.
10. »Det er hende!«
11. »De maa være rettidigt tilbage.«
12. Toget er kørt.
13. Kapløbet mellem Bilen og Toget.
14. Foran Taylors Villa.
15. »Gæsterne er allerede ved at komme.«
16. Foran Svigerforældrene.
17. »Hvor bliver De dog af! Min Datter er helt nervøs.«
18. Hos Bruden.
19. Atter foran Villaen; et mystisk Besøg.
20. »Jeg venter det af dig, og jeg vidste, at du vilde komme.«
21. Hvad der skete i Brudens Værelse.
22. Vielsen.
23. Det alarmerende Skrig.
24. Detektiven Fox paa Vagt.
25. Brudeparret tager hjem.
26. En frygtelig Nat.
27. Minder og Samvittighedskvaler.
28. Paa Politistationen.
29. »Jeg genkendte hende som en Florence Parker.«
30. »Han lyver«
31. Detektiven Fox.
32. Dr. Clark arresteres.
33. »Jeg har en vanskelig Patient . . .«
34. »Vi fører ham til Dr. Grey.«
35. Hos de Nygifte.
36. Brevet fra Florence Parker.
37. »Elsker Du mig, Evelyn?«
38. Paa Hospitalet.
39. Dr. Clark skriver en lille Meddelelse paa sin Manchet.
40. Afsløret.
41. Detektiven hos Fru Grey.
42. Arrestordren.
43. »Jeg forbyder Dem at føre min Hustru bort nu.«
44. Foran Kiosken samme Aften.
45. Brevet afhentes.
47. Dr. Clark paa Flugt.
48. Den spændende Jagt.
49. Den gamle Børstenbinder med Toget.
50. I Kroen.
51. »Kunde jeg faa Lov at overnatte her?«
52. Dr. Grey ankommer ogsaa til Kroen.
53. Overfaldet!
54. Bundet og skjult i Alkoven.
55. Postbudet med Ekspresbrevet.
56. »Felix Fox.«
57. Det dræbende Skud.
58. »Hvorfor ødelægger De min pæne Hat?«
59. Brydekampen.
60. Dr. Grey befries.
61. Banditten undslipper.
62. Forfølgelsen indledes.
63. Den gamle Mølle.
64. Dr. Clark lukker sig inde i Møllen.
65. Med Vingen op efter.
66. Revolver mod Revolver.
67. Ramt af Møllevingen.
68. Den Døendes Tilstaaelse.
69. Hos Fru Grey.
70. Tilstaaelsen skal aflokkes.
71. Et Sovemiddel og et mystisk Arrangement.
72. »Jeg er Florence Parker!«
73. Atter tilbage til Virkeligheden.
74. ». . . og man kan gøre alt af Kærlighed . . .«
75. Detektivens Indberetning . .

DER er en ganske særlig Mystik over denne Film, der Gang paa Gang overrasker Tilskueren! Og der er først og fremmest opnaaet dette, at man holdes i Aande uafbrudt! Og endelig er der det nye i den, at man omfatter den Skyldige med varm Sympati og fuld Forstaaelse af hendes skæbnesvangre Brøde!

DET vil sent glemmes, at man har overværet denne enestaaende Film; mange af dens fortræffelige Scener vil atter og atter dukke op i Erindringen, men en fremragende Plads indtager Kampen i Møllen. I Spænding, Raskhed og Forvovenhed er her naaet det bedste af det bedste!

Hvem er hun?

Den kendte Detektiv Fox, der har haft saa mange vanskelige Sager at klare, ser sig stillet overfor en ny Opgave. Af og til hviler hans Øjne paa et Brev, der ligger foran ham, og hvori der staar: »Herr Detektiv Fox! Vor Datter Evelyn, der i Morgen skal have Bryllup med Dr. William Grey, er forsvunden; skaf Underretning om hende for enhver Pris. E. Taylor, 184. Gade.«

I et Døgn har Fox og hans Hjælpere haft Sagen til Opklaring, og netop nu har en af hans Hjælpere bragt et lille Spor.

En ung Dame, svarende til det Signalement, Fox siden Brevets Ankomst har forskaffet sig, har taget Ophold paa et Hotel i Nabobyen, — og han konstaterer en fuldstændig Lighed med Gæsten Nr. 93 i Hotel »Metropole« og Frk. Evelyn Taylor, om hvem det er hans Opgave at skaffe Underretning.

For imidlertid at blive fuldstændig sikker i sin Sag, inden han meddeler de ængstelige Forældre, under hvilke mærkelige Forhold, han har truffet deres Datter, henvender Fox sig til den unge Dames Forlovede, Dr. William Grey, og beder ham følge med til Hotellet for at fastslaa Identiteten. — Dr. Grey er fuldstændig uvidende om sin Forlovedes Forsvinden. Opdagerens Meddelelser herom rammer ham som et Kølleslag; han anser det for en Mystifikation, og kun Fox' indtrængende Forsikring om at han, hvis Sporet skulde være falskt, dog kan naa at være tilbage til Brylluppet, der skal finde Sted Kl. 9 samme Aften, faar ham til at rejse med.

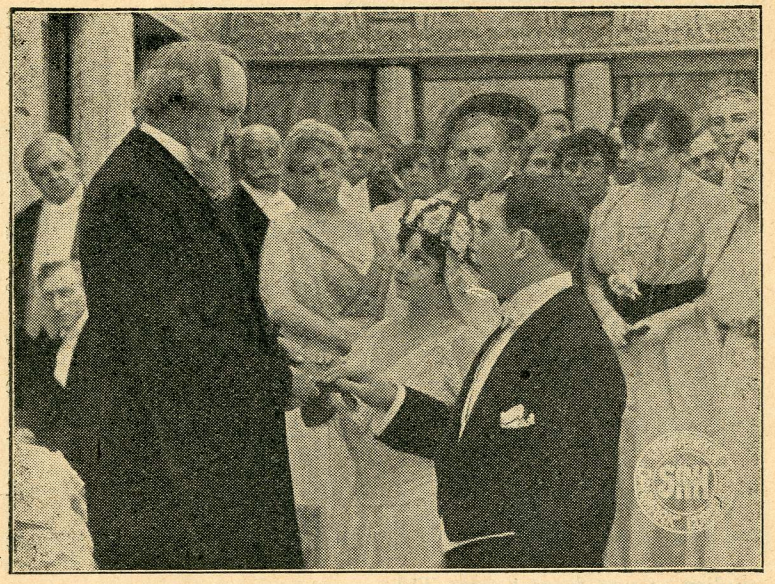

Gæsten paa Nr. 93 har Besøg. Fox og Dr. Grey ser fra et Sideværelse gennem en Luftventil ind i det mystiske Værelse, hvor den formentlige Frk. Taylor skulde have taget Ophold. Den mystiske Dame drejer Hovedet mod Ventilen, og Dr. Grey udstøder et Forundringsraab: »Det er hende«. — Men hvem er den Mand, der netop paa hendes Bryllupsdag besøger hende paa et afsides liggende Hotel? Han kan ikke se hans Ansigt, hører ham kun med Vrede sige: »Du paastaar, at Du har foretaget denne vanvittige Handling af Kærlighed til mig? — Elsker Du mig, saa forhindrer Du det, der ellers sker i Aften, og

Du skal gøre det, jeg venter det bestemt.« Med disse Ord styrter den Fremmede ud af Værelset, uden at Dr. Grey eller Fox har set hans Ansigt. Dr. Grey springer ned af den Bænk, hvorfra han har fulgt Optrinet: »Det er hende«, han vil styrte afsted, men Fox standser ham: »De maa tage hjem, begaa nu ingen Ubesindigheder; hvis De ikke er i Deres Svigerforældres Hus Kl. 9, vil man selvfølgelig for at dække over Datteren sige, at det er Dem, der har svigtet.« Dr. Grey indser det fornuftige i Raisonnementet og indvilliger; de skynder sig til Jernbanestationen, hvortil de netop ankommer et Minut for sent. Toget er lige gaaet, kun ved en forceret Bilkørsel vil det nu være muligt at naa frem i rette Tid.

Klokken er ni; udenfor Herr Taylors festlig oplyste Villa ankommer Gæsterne for at fejre den rige Evelyns Bryllup. En Bil kører op udenfor Villaen, og ud springer Brudgommen og Fox. Dr. Grey peger paa Gæsterne: »Hvilken Skandale! Gæsterne er allerede begyndt at komme.« »Selvfølgelig!« svarer den rolige Opdager, »man har ventet Bruden til sidste Øjeblik.«

Gennem en Sideindgang træder de to Mænd ind i den fyrsteligt oplyste Hal, hvor Gæsterne myldrer frem og tilbage. Fru Taylor, Dr. Greys Svigermoder, løber dem i Møde: »Men hvor bliver De dog af Hr. Dr., min Datter har været ganske nervøs.« Som et Lyn fra en klar Himmel kommer disse Ord. »Deres Datter, er hun da her?« »Hvor skulde hun ellers være paa sin Bryllupsdag, hun vendte hjem fra sin lille Rejse Kl. 7.« De to Mænd staar maalløse, selv den erfarne Fox er sat til Vægs: »Jamen, Kl. 7 saa vi jo Deres Datter paa Hotel Metropole i . . .«

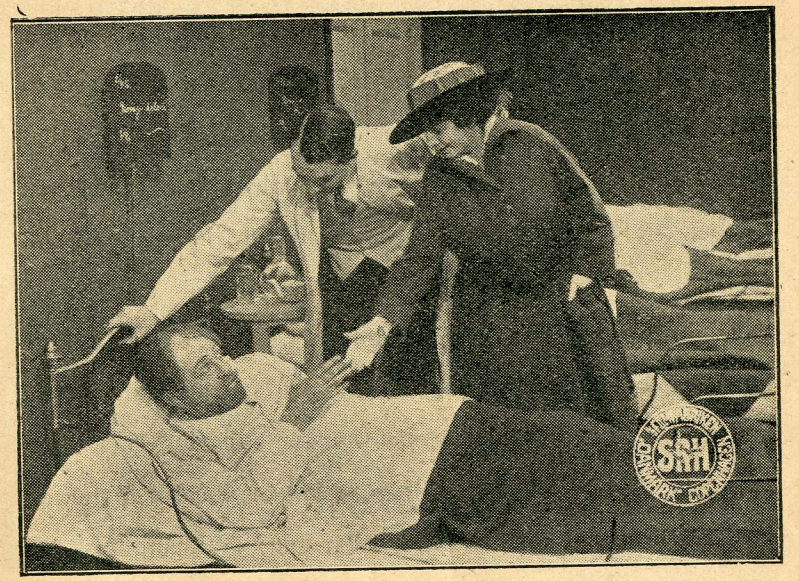

Gaa!« Hun flygter for ham, i afmægtigt Raseri tager han en Revolver frem og løfter den mod hende.

Vielsen er forbi. Brudeparret rejser sig for at modtage Lykønskninger, da stivner paa engang alles Ansigter i Rædsel; gennem Huset lyder et Skrig. Den unge Brud griber for sig, derpaa tager hun sig sammen, beder undskylde et Øjeblik; igennem Hallen styrter hun, og paa Trappen møder hun Dr. Clark, med ham gaar hun videre op til det Værelse, som han lige har forladt, og hvorfra Skriget har lydt. Da de passerer et Vindue i Hallen, kommer et Ansigt til Syne bag Gardinet og stirrer efter dem, derpaa lister en Skikkelse sig frem; det er Opdageren E. Fox.

Brudeparret forlader ubemærket Huset, og medens Dr. Grey fører sin Hustru ind i deres Fremtidshjem, bærer Dr. Clark sammen med en tilfældig Forbipasserende den døde

Kvinde bort fra Bryllupshuset. — I mørke Tanker sidder den unge Brud og gennemlever Aftenen. Hun ser den døde Kvinde, Søsteren Evelyn, for sig, hører hende sige: »Dr. Clark har svigtet mig, jeg kommer for igen at indtage min Plads som Evelyn Taylor,« ser sig selv synke sammen i Fortvivlelse, hører igen Søsteren sige: »Du elsker ham, godt — saa gaa og bliv lykkelig med den Mand, der tror, Du er Evelyn Taylor.« Fru Grey farer op med et Skrig, et andet Billede staar levende for hende: Søsteren, der døende synker sammen. Hun tager sig til Hovedet, styrter til Døren og kalder paa sin Mand, og med Hovedet ved hans Bryst, hvisker hun: »William, husk jeg elsker Dig, og at man af Kærlighed kan gøre alt. —«

Dr. Clark afgiver Forklaring i Retten angaaende det mystiske Dødsfald. »Jeg fandt hende paa Gaden, og da jeg er Læge, tog jeg hende med hjem, hvor min Værtinde genkendte hende som en Florence Parker, der boede i Pensionatet. Længere kommer Dr. Clark ikke, en gammel Mand staar pludselig ved hans Side: »Han lyver. Han bar hende ud af Taylors Hus, jeg hjalp ham!« Dr. Clark farer sammen, han genkender i den gamle Mand Hjælperen fra hin Aften; han synker sammen. Da river den gamle Mand sin Paryk og sine Briller af, og Opdageren Fox staar der, hvorefter Dr. Clark foreløbig arresteres for falsk Forklaring.

Paa Opklaringen af denne mystiske Sag, der har taget et ganske andet Forløb end ventet, arbejder Fox med al sin Energi. Er den unge Dame myrdet? Hvem har myrdet hende? Dr. Clark eller Fru Grey eller dem begge?

Det unge Par aflægger Visit hos Svigerforældrene. Under denne siger Hr. Taylor: »Som sagt, Evelyn er kun vor Adoptivdatter. Af Slægtninge har hun kun en Søster, hvor denne nu er, ved jeg ikke, men pas paa, De ikke tager Fejl, hvis De møder hende, for hun ligner Evelyn i den Grad, at jeg engang tiltalte hende paa Gaden og blev meget forbavset, da hun sagde: »undskyld, men mit Navn er Florence Parker«.«

Clark er igen i Forhør. Dommeren holder forskellige af Fox's Beviser frem for ham: »Dette Armbaand, mærket *E* er fundet paa den Døde. Dette Lommetørklæde mærket *E* og denne Taske er funden paa Hotel Metropole. Paastaar De til Trods for dette, at den myrdedes Navn er Florence Parker?« — »Ja.« — »Ja, saa maa jeg afsige Arrestdekret over Dem.« Clark bider sig i Læben: »Hr. Dommer, jeg har en gammel Patient, hvis Liv det gælder, hvis jeg ikke faar en anden Læge

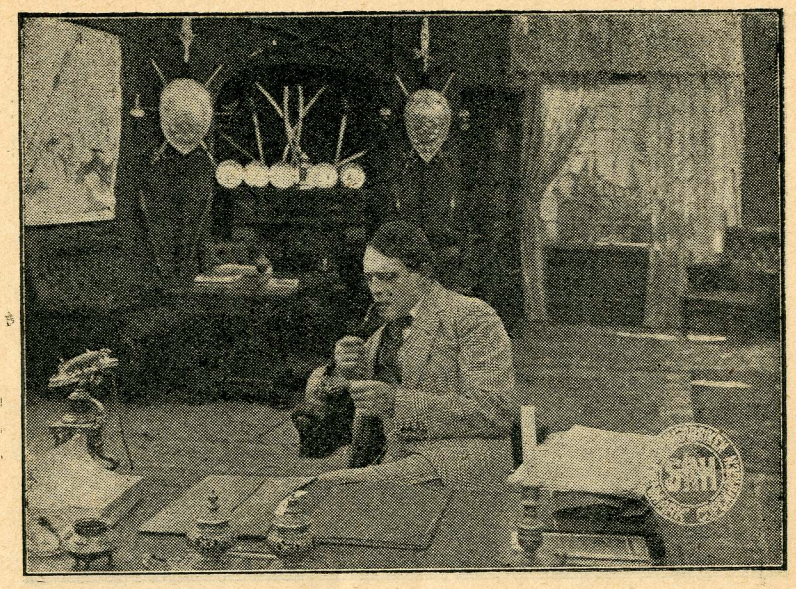

forklaret min Behandlingsmaade, tillader De det?« Dommeren vil afslaa, men standser ved et Vink af Fox, der er til Stede: »vi fører ham til Dr. Grey.«

Den sidste Tids Spænding har gjort Fru Grey overnervøs, hun lever i en Rædsel for den Jagt, hun føler, Fox har foranstaltet paa Clark. Hun er ulykkelig over at have en Hemmelighed fælles netop med den Mand, der har myrdet hendes Søster, men hun tør ikke tale, tør ikke fortælle sin Mand, som hun for hver Dag elsker højere og højere, Sandheden af Frygt for, at han skal frastøde hende. Disse Tanker og Mindet om den Døde sammen med Angsten for, at Clark skal tilstaa og styrte det hele i Grus, forfølger hende og forbitrer hende Tilværelsen.

Dr. Clarks Patient har givet Fox en dristig Idé. Han beder Politidirektøren sætte Clark i Frihed, idet han samtidig overrækker Clark et Brev fra den gamle Patient. Fox' Plan lykkes.

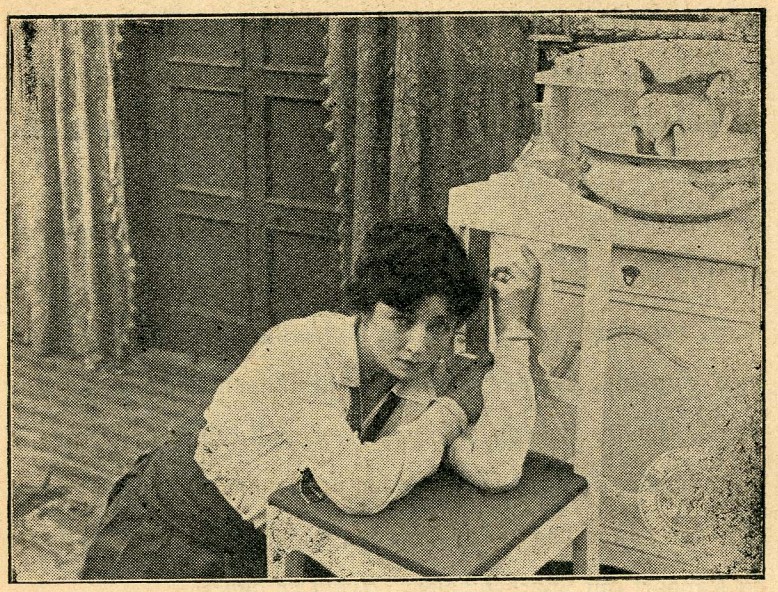

Da Clark er løsladt, opsøger han Patienten, og her ved Sygelejet mødes han og Fru Grey; Fox er til Stede og faar nogle vigtige Oplysninger, saa vigtige, at han paa dem faar en Arrestordre mod Fru Grey.

Atter krydses hans Planer. Fru Grey falder under Anholdelsen i en saa hæftig Feber, at hun ikke kan fjernes fra sit Hjem, og Clark har imidlertid set Lejlighed til at flygte. — Men denne Flugt, hvor saavel Fox som Clark er i utallige farlige Situationer og i en Kro i Kamp paa Liv og Død, finder Clark sin Skæbne og Mordsagen sin Løsning ved Clarks voldsomme Død. Clark jages af Fox og lukker sig inde i en gammel Mølle. Ufortrødent gaar Fox til Vejrs med Møllevingerne, og kommer ved et Tilfælde i den Situation at maatte kravle paa Hovedet ned ad en Vinge. Forsøget lykkes, og Fox jager Clark, som til Slut ingen anden Udvej ser end at styrte sig

ud af et Vindue højt oppe i Møllen. I Faldet rammes han af de forbifarende Møllevinger og saares dødeligt. Han udaander i sin Forfølgers Arme, mens han tilstaar at have dræbt Evelyn Taylor.

For Fox er nu kun tilbage at faa Fru Greys Bekræftelse af Motivet til hendes Bedrag. Om Løsningen af dette Spørgsmaal, hvis Motiver omgiver den ulykkelige og forpinte Kvinde med Sympati, handler Slutningen af Filmen. Hun elsker sin Mand. *Hendes* Fejltrin er udsprunget af Kærlighed; Grey tilgiver hende, og de lover hinanden at glemme de mørke Skygger, der ligger bag — og Fox indsender til Politiinspektøren en Rapport om Spørgsmaalet: »*Hvem er hun?*«

AG. L. IHRICH KØBENHAVN K.

Hvem er hun?

Den kendte Detektiv Fox, der har haft saa mange vanskelige Sager at klare, ser sig stillet overfor en ny Opgave. Af og til hviler hans Øjne paa et Brev, der ligger foran ham, og hvori der staar: „Herr Detektiv Fox! Vor Datter Evelyn, der i Morgen skal have Bryllup med Dr. William Grey, er forsvunden: skaf Underretning om hende for enhver Pris. E. Taylor, 184. Gade."

I et Døgn har Fox og hans Hjælpere haft Sagen til Opklaring, og netop nu har en af hans Hjælpere bragt et lille Spor.

En ung Dame, svarende til det Signalement, Fox siden Brevets Ankomst har forskaffet sig, har taget Ophold paa et Hotel i Nabobyen. — og han konstaterer en fuldstændig Lighed med Gæsten i Nr. 93 i Hotel „Metropole" og Frk. Evelyn Taylor, om hvem det er hans Opgave at skaffe Underretning.

For imidlertid at blive fuldstændig sikker i sin Sag, inden han meddeler de ængstelige Forældre, under hvilke mærkelige Forhold, han har truffet deres Datter, henvender Fox sig til den unge Dames Forlovede, Dr. William Grey, og beder ham følge med til Hotellet for at fastslaa Indentiteten. — Dr. Grey er fuldstændig uvidende om sin Forlovedes Forsvinden. Opdagerens Meddelelse herom rammer ham som et Kølleslag; han anser det for en Mystifikation, og kun Fox' indtrængende Forsikring om, at han, hvis Sporet skulde være falskt, dog

kan naa at være tilbage til Brylluppet, der skal finde Sted Kl. 9 samme Aften, faar ham til at rejse med.

Gæsten paa Nr. 93 har Besøg. Fox og Dr. Grey ser fra et Sideværelse gennem en Luftventil ind i det mystiske Værelse, hvor den formentlige Frk. Taylor skulde have taget Ophold. Den mystiske Dame drejer Hovedet mod Ventilen og Dr. Grey udstøder et Forundringsudraab: „Det er hende". — Men hvem er den Mand, der netop paa hendes Bryllupsdag besøger hende paa et afsides liggende Hotel? Han kan ikke se hans Ansigt, hører ham kun med Vrede sige: „Du paastaar, at Du har foretaget denne vanvittige Handling af Kærlighed til mig? — Elsker Du mig, saa forhindrer Du det, der ellers sker i Aften, og Du skal gøre det, jeg venter det bestemt." Med disse Ord styrter den Fremmede ud af Værelset, uden at Dr. Grey eller Fox har set hans Ansigt. Dr. Grey springer ned af den Bænk, hvorfra han har fulgt Optrinet: „Det er hende," han vil styrte afsted, men Fox standser ham: „De maa tage hjem, begaa nu ingen Ubesindigheder; hvis De ikke er i Deres Svigerforældres Hus Kl. 9, vil man selvfølgelig for at dække over Datteren sige, at det er Dem, der har svigtet." Dr Grey indser det fornuftige i Raisonnementet og indvilger; de skynder sig til Jernbanestationen, hvortil de netop ankommer et Minut for sent. Toget er lige gaaet, kun ved en forceret Bilkørsel vil det nu være muligt at naa frem i rette Tid.

Klokken er ni; udenfor Herr Taylors festlig oplyste Villa ankommer Gæsterne for at fejre den rige Evelyns Bryllup. En Bil kører op udenfor Villaen, og ud springer Brudgommen og Fox. Dr. Grey peger paa Gæsterne: „Hvilken Skandale! Gæsterne er allerede begyndt at komme." „Selvfølgelig!" svarer den rolige Opdager, „man har ventet Bruden til sidste Øjeblik."

Gennem en Sideindgang træder de to Mænd ind i den fyrsteligt oplyste Hal, hvor Gæsterne myldrer frem og tilbage. Fru Taylor, Dr. Greys Svigermoder, løber dem i Møde: „Men hvor bliver De dog af, Hr. Dr., min Datter har været ganske nervøs." Som et Lyn fra en klar Himmel kommer disse Ord. „Deres Datter, er hun da her?" „Hvor skulde hun da ellers være paa sin Bryllupsdag, hun vendte hjem fra sin lille Rejse Kl. 7. „De to Mænd staar maalløse, selv den erfarne Fox er sat til Vægs: „Jamen Kl. 7 saa vi jo Deres Datter i Hotel Metropole i . . ." Fruen afbryder ham hurtigt, „lad os gaa op til hende." Den unge Brud venter paa sit Værelse, smykket til den store Højtidelighed, men hun ser ikke særlig glad ud, nervøst betragter hun Værelset. Hvorfor er hun saa nervøs? Døren rives op, og Dr. Grey staar i den. Han stryger sig over Panden og styrter frem: „Evelyn. er det virkelig Dig?" Hun lægger sig, lidt angst synes det, ind til ham. Efter en Times Forløb henter Dr. Grey sin unge Brud for at føre

hende til Brudeskamlen. — Udenfor Huset kommer en Bil kørende, en Dame stiger ud. Hvem er hun? — Gæsten fra Nr. 93! — I det samme springer en Mand frem fra nogle Buske, han griber hendes Arm og siger: „Jeg vidste, Du vilde komme, vilde forhindre dette vanvittige Bryllup!" Hun ser paa ham med et fremmed Blik og gaar. Manden vender sig, det er den samme, der var paa Nr. 93 under Opdagerens og Dr. Greys Besøg.

I den festligt oplyste Sal venter Gæsterne og Præsten; Brudeparret ventes. Igennem Hallen kommer de Unge, hun gaar mekanisk ved hans Side, som var hendes Tanker langt borte. Han standser hende: „Evelyn, er der sket noget, elsker Du mig?" „Ja, ja, —" svarer hun hurtigt og drager ham med sig. Mod Hallens store Vindue ser man et i Raseri fortrukket Ansigt, der hurtig forsvinder: Manden fra Værelset Nr. 93. — Et Øjeblik efter stormer han igennem Hallen og op mod det Værelse, Brudeparret netop har forladt. I dette sidder Brudens Genganger og skriver et Brev, der lyder: Jeg bekender herved, at jeg tager mig selv af Dage, fordi jeg ikke elskede Dr. Grey, og at min Søster Florence Parker — kun paa mit udtrykkelige Ønske — gik ind paa at lade sig vie i mit Sted, for ikke at gøre mine kære Adoptivforældre Sorg, og fordi hun elskede Dr. Grey.

Evelyn Taylor.

Hun forsegler Brevet og løfter Flasken mod sine Læber, Døren rives op og den fremmede Mand styrter ind.

Vielsen er i fuld Gang. Præsten velsigner de unge, den unge Brud løfter et Øjeblik ligesom angst sine Øjne i Vejret, som søgte hendes Tanker andetsteds hen.

I Værelset ovenover staar den fremmede Mand bøjet over en hulkende Kvinde: „Gør, som jeg har sagt, endnu kan det naaes. Min Fremtid er baseret paa Dig og din Medgift.“ Hun ser rædselsslagen paa ham, saa siger hun: „Dr. Clark, jeg forlod mit Hjem og den Mand, der i Øjeblikket tror, han bliver viet til mig, fordi jeg elskede Dem, men De svigtede mig, Gaa!“ Hun flygter for ham, i afmægtig Raseri tager han en Revolver frem og løfter den mod hende,

Vielsen er forbi. Brudeparret rejser sig for at modtage Lykønskninger, da stivner paa engang alles Ansigter i Rædsel; gennem Huset lyder et Skrig. Den unge Brud griber for sig, derpaa tager hun sig sammen, beder undskylde et Øjeblik; igennem Hallen styrter hun, og paa Trappen møder hun Dr. Clark, med ham gaar hun videre op til det Værelse, som han lige har forladt, og hvorfra Skriget har lydt. Da de passerer et Vindue i Hallen, kommer et Ansigt til Syne bag Gardinet og stirrer efter dem, derpaa lister en Skikkelse sig frem: det er Opdageren F. Fox.

Brudeparret forlader ubemærket Huset, og medens Dr. Grey fører sin Hustru ind i deres Fremtidshjem, bærer Dr. Clark sammen med en tilfældig Forbipasserende den døde Kvinde bort fra Bryllupshuset. I mørke Tanker sidder den unge Brud og gennemlever Aftenen. Hun ser den døde Kvinde, Søsteren Evelyn, for sig, hører hende sige: „Dr. Clark har svigtet mig, jeg kommer for igen at indtage min Plads som Evelyn Taylor.“ ser sig selv synke sammen i Fortvivlelse, hører igen Søsteren sige: „Du elsker ham, godt — saa gaa og bliv lykkelig med den Mand, der tror, Du er Evelyn Taylor“. Fru Grey farer op med et Skrig, et andet Billede staar levende for hende: Søsteren, der døende synker sammen. Hun tager sig til Hovedet, styrter til Døren og kalder paa sin Mand, og med Hovedet ved hans Bryst, hvisker hun: „William, husk jeg elsker Dig, og at man af Kærlighed kan gøre alt. —“

Dr. Clark afgiver Forklaring i Retten angaaende det mystiske Dødsfald. „Jeg fandt hende paa Gaden, og da jeg er Læge, tog jeg hende med hjem, hvor min Værtinde genkendte hende som en Florence Parker, der boede i Pensionatet. Længere kommer Dr. Clark ikke, en gammel Mand staar pludselig ved hans Side: „Han lyver Han bar hende ud af Taylors Hus, jeg hjalp ham!“ Dr. Clark farer sammen, han genkender i den gamle Mand Hjælperen fra hin Aften; han synker sammen. Da river den gamle Mand sin Paryk og sine Briller af, og Opdageren Fox staar der, hvorefter Dr. Clark foreløbig arresteres for falsk Forklaring.

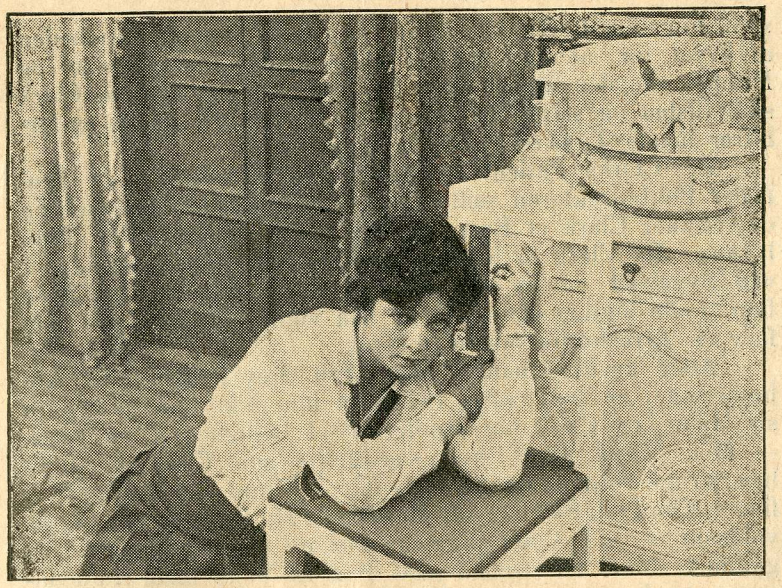

Paa Opklaringen af denne mystiske Sag, der har taget et ganske andet Forløb end ventet, arbejder Fox med al sin Energi. Er den unge Dame myrdet? Hvem har myrdet hende? Dr. Clark eller Fru Grey eller dem begge?

Det unge Par aflægger Visit hos Svigerforældrene. Under denne siger Hr. Taylor: „Som sagt, Evelyn er kun vor Adoptivdatter. Af Slægtninge har hun kun en Søster, hvor denne nu er, ved jeg ikke, men pas paa, De ikke tager Fejl, hvis De møder hende, for hun ligner Evelyn i den Grad, at jeg engang tiltalte hende paa Gaden og blev meget forbavset, da hun sagde: „undskyld, men mit Navn er Florence Parker.“

Clark er igen i Forhør. Dommeren holder forskellige af Fox's Beviser frem for ham: „Dette Armbaand, mærket *E* er fundet paa den Døde. Dette Lommetørklæde, mærket *E* og denne Taske er funden paa Hotel Metropole. Paastaar De til Trods for dette, at den myrdedes Navn er Florence Parker? — „Ja.“ — „Ja, saa maa jeg afsige Arrestdekret over Dem.“ Clark bider sig Læben: „Hr. Dommer, jeg har en gammel Patient, hvis Liv det gælder, hvis jeg ikke faar en anden Læge forklaret min Behandlingsmaade, tillader De det?“ Dommeren vil afslaa, men standser ved et Vink af Fox, der er til Stede: „vi fører ham til Dr. Grey.“

Den sidste Tids Spænding har gjort Fru Grey overnervøs, hun lever i en Rædsel for den Jagt, hun føler, Fox har foranstaltet paa Clark. Hun er ulykkelig over at have en Hemmelighed fælles netop med den Mand, der har myrdet hendes Søster, men hun tør ikke tale, tør ikke fortælle sin Mand.

som hun for hver Dag elsker højere og højere, Sandheden af Frygt for, at han skal forstøde hende. Disse Tanker og Mindet om den Døde sammen med Angsten for, at Clark skal tilstaa og styrte det hele i Grus, forfølger hende og forbitrer hende Tilværelsen.

Dr. Clarks Patient har givet Fox en dristig Idé. Han beder Politidirektøren sætte Clark i Frihed, idet han samtidig overrækker Clark et Brev fra den gamle Patient. Fox' Plan lykkes. Da Clark er løsladt, opsøger han Patienten, og her ved Sygelejet mødes han og Fru Grey; Fox er tilstede og faar nogle vigtige Oplysninger, saa vigtige, at han paa dem faar en Arrestordre mod Fru Grey.

Atter krydses hans Planer. Fru Grey falder under Anholdelsen i en saa hæftig Feber, at hun ikke kan fjernes fra sit Hjem, og Clark har imidlertid set Lejlighed til at flygte. — Men denne Flugt, hvor saavel Fox som Clark er i utallige farlige Situationer og i en Kro i Kamp paa Liv og Død, finder Clark sin Skæbne og Mordsagen sin Løsning ved Clarks voldsomme Død. Clark jages af Fox og lukker sig inde i en gammel Mølle. Ufortrøden gaar Fox til Vejrs med Møllevingerne, og kommer ved et Tilfælde i den Situation at maatte kravle paa Hovedet ned ad en Vinge. Forsøget lykkes, og Fox jager Clark, som til Slut ingen anden Udvej ser end at styrte sig ud af et Vindue højt oppe i Møllen. I Faldet rammes han af de forbifarende Møllevinger og saares dødeligt. Han udaander i sin Forfølgers Arme, mens han tilstaar at have dræbt Evelyn Taylor.

For Fox er nu kun tilbage at faa Fru Greys Bekræftelse af Motivet til hendes Bedrag. Om Løsningen af dette Spørgsmaal, hvis Motiver omgiver den ulykkelige og forpinte Kvinde med Sympati, handler Slutningen af Filmen. Hun elsker sin Mand. *Hendes* Fejltrin er udsprunget af Kærlighed; Grey tilgiver hende, og de lover hinanden at glemme de mørke Skygger, der ligger bag — og Fox indsender til Politidirektøren en Rapport om Spørgsmaalet: „*Hvem er hun?*"

A/S „FOTORAMA" ejer Filmen, saavel som dens Plakat- og Programtekst o. a. lign. Materiale, med absolut Eneret.

FOTORAMA

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav gjort gældende mod Vedkommende.

M. L. JHRICH KØBENHAVN B.

H V E M E R H U N ?

(frit efter Alexandre Bisson's "La femme X")

Jacqueline Fleuriot er, ung livsglad og levelysten som hun nu en Gang er, ikke lykkelig i sit Ægteskab med den knastørre, rethaveriske Jurist Fleuriot. Den Tilbedelse og Ømhed, den Ild og Glød som hun ikke finder i sit Ægteskab søger hun da udenfor - og opdages. Fleuriots Retfærdsfølelse, hans Ejendomsret, hans helligste Følelser er krænkede og brutalt jager han den utro Hustru paa Døren, bort fra Hjemmet bort fra deres lille Søn, som hun elsker over alt.

20 Aar er gaaet, den lille Raymond Fleuriot har været farlig syg men er nu udenfor al Fare, Lægen møder en Dag Jacqueline og fortæller hende om hendes Barns Sygdom og al den gamle Kærlighed til og Længsel efter Barnet flammer nu op - hun maa se ham igen og maaske faa Lov til atter at være hos ham og pleje ham, nu da hendes Forfører forlængst er død. Da Fleuriot staar Ansigt til Ansigt med hende og ser hendes dybe Sorg og hører hendes Anger, vakler han et Øjeblik - men nej, han er krænket, han er saaret, bort med Dig, ud! Du har intet her mere at gøre! Alt ramler nu sammen for Jaqueline, her i Byen, hvor hun daglig er udsat for at møde sit Barn, der nu skal være fremmed for hende, tør hun ikke være og rejser derfor til Amerika.

I et vildt Liv søger hun her at glemme og drukne sin brændende Længsel efter sin Dreng og synker stadig dybere. Efter 20 Aars Forløb træffer vi hende som et Vrag af sig selv, mærket af Laster og Udskejelser, hendes "Ven", Laroque, en Døgenikt og Forbrydertype er kommen i Konflikt med Politiet og maa flygte til Europa, halvt af Medlidenhed og halvt af Spekulation tager han hende med. I Bordeaux ser hun i en Avis at hendes Søn, der allerede er en bekendt Advokat, skal giftes med Retspræsidentens Datter, omtaaget som hun stadig er paa Grund af Ætherhang og forledet af letforstaaelig Moderstolthed, plaprer hun ud med at det er hendes Søn og hvem hun er, Laroque ser øjeblikkelig at her er en "Forretning" og vil forsøge en Pengeafpresning, da vaagner i Jacquelines sløvede Hjerne Erkendelsen af, hvad hun har gjort - det maa forhindres, hendes kære Dreng skal aldrig vide, hvilken elendig Moder han har og da Laroque ikke vil afstaa fra sit Forehavende, skyder hun ham ned. Hun arresteres, men nægter enhver Oplysning, intet maa komme ud om, hvem hun er. Skæbnen vil at det netop bliver Sønnen, der kommer til at føre hendes Sag, hvilket hun først erfarer i selve Retssalen, nu mere end nogensinde maa hun tie, trods det hendes Hjerte skriger mod ham. En uforklarlig Sympathi lægger Sønnen de rette Ord paa Læben, han aner at en Mand er Skyld i alt dette - hun frikendes. Under Sønnens Tale ser gamle Fleuriot, der har genkendt sin Hustru, pludselig hele sin Skyld, for sent nu at gøre det godt, kun et kan han gøre, han meddeler Sønnen, hvem det er han har forsvaret - for sent, for sent! Jacquelines syge Hjerte brister og dog dør hun lykkelig, hendes Dreng, hendes alt kalder hende ved Modernavnet - Ekkoet af dette hellige Ord følger hende i Graven og forskønner Døden.

- - - - 0 0 0 0 - - - -

NORDISK FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W.
Friedrichstrasse 23, 1.
Telegram-Adr.: „Nordfilm". Telephon Amt IV 10191.

Unsere Films werden nur mit der ausdrücklichen Verpflichtung seitens des Käufers in den Handel gebracht, dass sie in keiner Weise zwecks Nachahmung benutzt werden dürfen. Jede diesbezügliche Verwendung ist eine Verletzung des gesetzlichen Schutzes, unter welchem sie hergestellt sind.

Jegliche Nachahmung der von der Nordischen Films-Kompagnie herrührenden Films wird gerichtlich verfolgt.

Zu beachten: Unsere Films gelangen unter folgenden Bedingungen zum Versand: Alles nicht für feste Rechnung Gewünschte ist in unbeschädigtem Zustande vor Ablauf von 24 Stunden nach Empfang zurückzusenden. Films, welche irgend wie beschädigt oder ohne unsere Fabrikmarke am Schlusse der Films an uns zurückgesandt oder länger als 24 Stunden zurückgehalten werden, werden nicht zurückgenommen oder gut geschrieben. Lässt der Empfänger die Films durch die Maschine laufen, geschieht solches für eigenes Risiko.

Bogtr. „Hafnia" Kbhvn.

Hvem er hun.

WHO IS SHE?

Jacqueline Fleuriot is young, bright and beautiful. Her married life is not a happy one, her husband Mr. Fleuriot, a formal and self-asserting jurist being a great deal older than she. As she does not meet much adoration or tenderness at home she tries to find it elsewhere and is discovered. Fleuriot of course feels very much hurt, and he turns his unfaithful wife brutally away from home and from her little bly, whom she loves dearly. Two years have passed The little Raymond has been seriously ill, but is now out of danger. One day the doctor, who treated him during his illness, meets Jacqueline in the street, and tells her about it. All the old love to her child awakes within her, she must see him again, and immediately she goes to her former home, hoping to be allowed to stay and live with her little child. Fleuriot seeing her grief and remorse stands undecided for a moment, but no, he cannot forget her wrongs, and once more he turns her out. Now Jacqueline feels that she has lost everything, she buys a ticket and goes to Amerika. There she leads a wild life, trying to forget her griefs and longings, and she falls lower and lower. After 20 years she has become a poor wreck. Her friend Laroque , a good for nothing fellow, has to leave the country on account of some misdoings, and partly of pity, partly hoping to make money through her, he allows her to go with him.

In Bordeaux she reads in the papers, that her son has become a wellknown barrister. In her excitement she tells Laroque about it, and he sees at once that here is a chance of getting money But when she understands that he will try to blackmail her former husband, she sets herself against it with all her might, she will not have her son know how low his mother has fallen. Laroque will not give up his intention, and she shoots him down. She is arrested, but refuses to give any information of her whereabouts, for fear her son should hear of it. By chance her son is appointed defensor in her case, but although her whole heart and mind is yearning against him, she is more than ever determined to give any information, which might lead to substantiating her identity. Mr. Fleuriot has no idea that he is defending his own mother, but an unaccountable sympathy towards the poor unfortunate woman makes him choose the proper words to touch the hearts, so that Jury as well as audiance are deeply moved, and she is acquitted.

The old Mr. Fleuriot has been present to hear his son's speech, he recognizes his former wife, and he understands his wrongs against her. But what can he do now? It is too late to make amends. He tells his son that the woman he defended so well is his own mother but it is too late now. Jacqueline is dying, but she is happy, her boy has called her "Mother" and with this dear word still sounding in her ears she closes her eyes in death with a smile on her lips.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

NORDISK FILMS-COMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. VIENNA. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

LONDON W. C.
18 Cecil Court. Charing Cross Road.
Tel. Ad.: „Norfilcom".
Telephone:

NEW YORK, CITY.
7, E. 14th Str.
Tel. Ad.: „Northfilm".
Telephone: 3745 Stuyvesant.

Our films are only sold on the express condition on the part of the buyer, that they are not in any way to be imitated, such imitation being an infringement of the statue enacted for their protection.

Every imitator of films originating from The Northern Films Company will be legally prosecuted.

Please take note: **Our films are forwarded under following conditions: All films ordered will be charged for unless returned to us in perfect condition within 24 hours after receipt. Damaged films, films returned without having our trademark at terminal, or such which are kept for more than 24 hours, will neither be taken back nor given credit for. In case the recipient suffers the films to pass trough the machine, such is done at his own risk.**

Bogtr. „Hafnia" Kbhvn.

Wer ist er denn?

Wer ist Sie?

PERSONEN:

Jacqueline Fleuriot	Frau Oda Nielsen
Herr Fleuriot	Herr Lagoni
Raymond Fleuriot, ihr Sohn	Herr Zangenberg
Ein Freund des Hauses . .	Herr Welander
Der Arzt	Herr Wolder
Laroque	Herr Holger Rasmusssn

Nordische Films Co., G. m. b. H.

∴ Direktor: Ole Olsen ∴

BERLIN SW., Friedrich-Straße 231

Telegr.-Adr.: „Nordfilm" Telephon: Amt IV, 10191

Wer ist Sie?

Jacqueline Fleuriot ist jung, munter und lebenslustig. Ihre Ehe mit dem selbstgerechten Juristen Fleuriot ist nicht glücklich. Das Verständnis und die Zärtlichkeit, die sie in ihrer Ehe nicht findet, sucht sie anderswo. Von ihrem Gatten wird sie mit ihrem Liebhaber überrascht. Fleuriot fühlt sich aufs tiefste gekränkt, und brutal jagt er die ungetreue Gattin aus dem Hause und von dem kleinen Sohne fort, den sie innig liebt. Zwei Jahre sind vergangen. Der kleine Raymond ist schwer krank. Der Arzt, der ihn behandelt, sieht eines Tages Jacqueline auf der Straße. Er erzählt ihr von der Krankheit ihres Kindes und die alte Liebe und Sehnsucht nach dem Sohne flammt wieder auf, sie muß ihn wiedersehen, und vielleicht darf sie bei ihm bleiben, denn längst ist das Verhältnis mit ihrem Liebhaber zu Ende. Als Fleuriot ihr gegenüber steht und ihren tiefen Kummer und Reue sieht, ist er einen Augenblick unentschlossen, dann aber weist er ihr die Tür. Alles stürzt nun für die arme Jacqueline zusammen. Hier in dieser Stadt kann sie nicht mehr bleiben. Jeden Tag kann sie ja ihr Kind auf der Straße begegnen, und dann soll sie ihm ganz fremd sein? Nein, das geht über ihre Kraft. Sie reist nach Amerika.

In einem wilden Leben versucht sie die Sehnsucht nach ihrem Kinde zu vergessen, und sie sinkt tiefer und tiefer, von Stufe zu Stufe. Nach 20 Jahren treffen wir sie wieder. Sie ist jetzt nur noch ein Schatten ihrer selbst, von Lastern und Ausschweifungen mit hartem Griffel gezeichnet. Ihr jetziger Freund, Laroque, ein Taugenicht und Verbrecher wird von der Polizei gesucht. Es gelingt ihr, ihn in einem Nebenraum ihrer Bar zu verstecken, doch müssen sie beide eiligst nach Europa fliehen. Sie erreichen den Dampfer und kommen unbehelligt in Bordeaux an. Dort liest sie in der Zeitung, daß ihr Sohn Raymond Advokat geworden ist, und in der ersten Aufregung erzählt sie dem Freund, daß Raymond ihr Sohn und der Rechtspräsident Fleuriot ihr früherer Gatte ist. Laroque sieht sogleich, daß hier Geschäfte zu machen sind, und will sofort eine Gelderpressung versuchen, aber Jacqueline besinnt sich trotz ihres jetzigen moralischen Minderwertes, und erklärt, daß Raymond nie erfahren soll, wie tief seine Mutter gesunken ist. Da Laroque nicht von seinem Vorhaben abstehen will, greift sie in ihrer Verzweiflung zum Revolver und schießt ihm eine Kugel durch den Kopf. Sie wird verhaftet, aber die Angst, die wahnsinnige Angst, daß ihr Sohn erfahren könnte, wer sie ist, verschließt ihr den Mund, und sie verweigert jede Auskunft. Das Schicksal will, daß ihr eigener Sohn als Verteidiger gestellt wird, was sie doch erst im Gerichtssaale erfährt. Jetzt gilt es aber noch mehr zu schweigen, und kein Wort kommt über ihre Lippen, obgleich daß Herz in ihrer Brust nach dem Sohne schreit. Eine unerklärliche Sympathie legt ihrem Sohne die rechten Worte auf die Zunge und sie wird freigesprochen. Während der Rede seines Sohnes gehen dem Präsidenten die Augen auf. Er erkennt seine Frau und sieht, welche große Schuld er an ihrem Unglück hat. Nun ist es zu spät. Jacquelines schwaches Herz bricht, aber sie stirbt glücklich. Der geliebte Sohn hat sie umarmt. Das Wort „Mutter“ folgt ihr ins Grab und verschönert ihr den Tod.

Preis: 370.— Mk.